

Fasad

Miljontals hus så långt ögat kan nå. Från ovan var staden delvis dold under ett tungt täcke skorstensrök, som om vissa bitar av pusslet som utgjorde staden var borttappade, (inte för att de behövdes till ett pussel bestående av bitar i exakt samma färg). Mellan de försjunkna molnen blottade sig rad efter rad av kuber och rätblock. Alla snarlika, men vissa med mod nog att, på nära håll, locka ens uppmärksamhet lite extra. Med en och annan vacker trädgård, sprucken fasad eller misskött tegeltak stack de ut och bibehöll sitt områdes intresse.

De boende såg ut att röra sig i samma mönster som alltid: De nyinflyttade tog sig ann uppdraget att försöka forma väggar, golv och tak till ett passande hem, en boplatz som speglar de liv som rör sig inuti. Hus revs ner, fler byggdes upp. De gick till skolan, åkte hem från jobbet, stannade en stund för att handla toalettpapper på vägen hem.

De flesta ansträngde sig och gjorde vad de kunde med vad dem blivit givna, renoverade, städade och möblerade efter rådande inredningstrender. Vad utsidan beträffade var både skjul och slott från början inget mer än material lånade från naturen. Skalade man bort byggstenarnas respektive förutsättningar så var alla hem lika i grunden. Men detta var ingenting man lade någon vikt vid, fokuset låg på resultatet.

Det ljusbruna huset i stadens utkant var bara ett i mängden, men det betyder ju inte att det inte har en historia värd att berätta:

Villan på Krokvägen 72b hade hunnit stå tom i nio månader innan familjen Larsson belåtet flyttade in, det var 16 år sedan nu. Då var det ingen som hade en tanke på vad huset egentligen var i för skick. Dess utseende vägrade inte alls tungt i motsvarighet till att mot alla odds ha fått tag på ett hem. Väggarna och taket kändes då pålitliga och beskyddande mer än något annat i en värld som ibland fortfarande kunde kännas väldigt kall och hotfull. Tid har dock en förmåga att förändra saker och ting, synsätt till exempel. Något som en gång uppskattades blir lätt att kritisera om privilegier börjar tas för givet.

Dahlia Larsson vaknade varje dag med en redo suck i halsgropen. När ögonlocken motvilligt separerade från varandra, och hon tog in den slitna tapeten och det läckande taket kändes renoveringen plötsligt övermäktig igen och det lämnade henne i en känsla av uppgivenhet.

Listan med vad dem hade lyckats fått gjort hittills tycktes reta henne i sin korthet:

1. För några år sedan hade de rivigt en vägg mellan två mindre rum för att kunna göra ett av deras sovrum större.
2. Ett högt staket hade satts upp, och flyttades längre och längre ut ifrån huset i takt med att trädgården växte sig allt större.
3. Dem hade visserligen städat en hel del på vinden också, men det dröjde inte länge fören nytt skräp hade ersatt det gamla.

...Mer än så hade ännu inte hunnits med.

Med ett dämpat *Grrr...* pressade hon kudden mot ansiktet och drog obstinat benen över sängkanten. Hennes tyngd fick golvbrädorna att gnälla i klang med hennes tilltagande, dåliga humör. På väg till morgonrocken som hängde över en stolsrygg kastade hon kudden tillbaka på sängen och beklagade sig för vad i all världen deras grannar säkert tyckte, och har tyckt om dem i alla dessa år, de som bodde i ett sådant ruckel till hem.

I rummet bredvid hade familjens minsta medlem varit vaken sedan länge. Med benen korslagda under sig och en rödblänkande bok i knät granskade han varenda detalj i de färggranna illustrationerna och mindes berättelsen så som mamma alltid brukade läsa den.

Fullkomligt uppslukad av bokens häpnadsväckande berättelse om feer, troll och äventyr var han vid det laget att Dahlia ropade från nedervåningen att komma till frukostbordet bara närvarande fysiskt, till sinnet var han kidnappad av spänning. Det var inte fören dörren smällde mot väggen bakom honom som han hastigt rycktes ur fantasin och ställde sig upp av förskräckelse. Boken föll till golvet så att den lösa sidan med en bild på ett trollspö för ut, andra vek sig under pärmen.

"Lukas! Jag har ropat att det är frukost typ sjuttio-elva gånger! Kom ner och ät, NU!"

Han tog upp boken igen och satte in den lösa sidan mellan den med det svarta slottet och den med en bro av magiskt trä. Sedan lade han vördnadsfullt boken tillbaka på sin plats i hyllan innan han följde efter henne ut i korridoren.

Väl vid frukostbordet började han känna hur hungrig han faktiskt var. Han tog satts, och lyckades på första försöket att snappa åt sig en bit bröd från andra sidan det enorma bordet. Han tyckte väll inget konstigt om det, men självklart skulle Dahlia ha en åsikt kring hans så kallade *ovårdade!* och *giriga!* Uppförande. Lukas trodde sig nästan förstå innebörden av endast ett av dessa ord. Vårdad var som en doktor va?

Efter ungefär tre chokladbrädda mackors tid kom även Amylia till matbordet. Dahlia spände blicken i henne under hela tiden från att hon kom in i köket tills dess att hon tog sin första tugga, (endast med korta avbrott då hon menande såg ner på sitt armbandsur). Efter att ha svalt och i lugn och ro hållt upp juice åt både Lukas och sig själv, höjde Amylia blicken och svarade på Dahlias ännu pågående, tysta avhyvling.

"Tid är ett relativt koncept baserat på individens enskilda perspektiv, kära syster. Slappna av lite så slipper ditt ansikte fastna så där."

Linus höll smörgåsens kant mot sina leende läppar och tittade beundrande upp på sin syster, ingen utom hon vågade parata med Dahlia sådär bestämt. Särskilt inte när det gällde tidspassning. Han slutade dock le när han såg Dahlias blick leta sig till honom istället.

"Tänker du verkligen äta det där?!" - brast hon ut. Lukas ansikte liknade ett ända stort frågetecken.

Ett hastigt ögonkast mot Amylia talade om för henne att hon genast behövde förklara sig.

"Jag menar bara, att vi har så mycket av bättre, nyttigare alternativ. Men du ska prompt trycka i dig det där skräpet..."

Hon rynkade på näsan, och alla tre såg på den brunkladdiga smörgåsen medan hon fortsatte.

”Ni vet väl vad sådant där kan göra med ens hälsa?! Bättre att börja ta hand om sig själv så tidigt som möjligt istället”

Under hoptryckta ögonbryn såg hon till Amylia för bekräftelse, men fann i hennes ansiktsuttryck ändats förvåning och frustration. Att Amylia, inte ens i något så simpelt som detta, kunde ta hennes parti och se hur rätt hon hade?! Om hon bara kunde svälja lite av den där förbannade självgodheten hon besatt, bara för att hon råkade var några få år äldre! Nej, detta var helt klart droppen!

Den korta stubinen hade åter igen hunnit brinna ned till klustret av dynamit. Dahlia öppnade munnen och höjde bröstkorgen. Färgen i hennes ansikte tydde på att köket snart skulle få skaka. Men innan ett ljud av den verbala misshandeln hann yttra var det nu Amylias tur att kasta menande, mörka blickar mot sin syster. Minuterna gick och ilskan ebbade ut till hanterbar irritation. Det var tyst kring matbordet efter det. Alla ägnade sitt fokus på att äta sin frukost istället för att tugga av varandras huvuden.

Efter frukost spenderade Dahlia större delen av morgonen med att välja ut en passande klädsel samtidigt som hon tyst muttrade för sig själv framför spegeln. Linus, som hade lärt sig av sitt tidigare misstag, satt nu och läste i hörnet bakom tamburmajoren i den trånga hallen istället för sitt rum. Där kunde han ju inte missa om något viktigt skulle hända. Var det dags att gå till skolan skulle han helt säkert märka när jackorna framför honom togs från sina krokar, tänkte han.

Det var dock något annat än prasslet av regnkappor som väckte liv i hans verklighet. Trollet var just på väg att besegra den självbelåtna prinsen i ett ända dödligt slag med en blodig, knotig träklubba när tre bestämda knackningar fick väggen som han lutade sig mot att vibrera. Han kröp ut från under jackorna samtidigt som han hörde:

”Öppna inte än Lukas, jag vill se efter vem det är först.”

Genom dörrhålet in till köket kunde han se Amylia torka av sina diskvattensvåta händer på en rutig handduk medan hon gick fram och diskret lyfter lite på köksgardinen. Lukas satt tyst och väntade på att Amylia skulle säga till honom att han kunde öppna. Hon sa dock ingenting utan kom istället själv in i hallen, till hans förvåning mot honom och inte till dörren. Fortfarande med kökshandduken i händerna bad hon honom tyst att komma efter. Han lade märket till att hennes annars väldigt betryggande stämma lät något nervös.

För oförstående för att kunna ställa några frågor följde han med Amylia upp för trappan. När en serie ännu hårdare knackningar hördes bakom dem stannade hon mitt i ett steg i en bråkdels sekund och kastade en blick över axeln ned mot dörren. Hon viste inte vad hon förväntade sig att se, kanske ett nävestort håll så hårt som gubben slog.

Hon lade varsamt sina händer på Linus axlar, handduken på den ena, och föste honom upp framför sig. Till Linus förskräckelse öppnade de Dahlias dörr och klev in utan varken förvarning eller tillåtelse. Nu var det Linus som blev nervös. Detta var mer än förbjudet område, vistelse i detta rum innebar ett trefaldigt dödsstraff en barmhärtighetsfull dag. Dahlia såg dock bara chockad ut där hon stod mitt i rummet med en så uppspärrad blick att ögonbrynen såg ut att sitta ihop med hårfästet.

De stod alla som frusna en lång stund medan bankandet fortsatte att studsas upp från nedervåningen. Han viste helt säkert att de fortfarande var hemma, (han kände ju till deras

rutiner) och han hade ju samtidigt aldrig varit mycket för hänsyn. De lyssnade tillsammans och hoppade till i takt med det regelbundna ljudet. Amylias händer vilade ännu en gång på Linus axlar och tog ett allt hårdare tag i samband med att knackningarna irriterat intensifierade. Den hårdaste dunsen dittills verkade som tur var också vara den sista, och efteråt blev det äntligen tyst igen. Dahlia suckade och med en röst som var förvånansvärt mjuk, nästan lite sorgsen sa hon:

”Det var länge sedan han var här sist.”

Amylia såg ner på Linus rufsiga hjässa och fann trygghet i att han ännu var fridfullt aningslös. Det var far, precis som hon hade befarat. Och det var sant så som Dahlia hade sagt, han hade inte besökt dem på länge. Inte sedan sist då dem uttryckligen sagt till honom att han inte längre var välkommen. Även hon drog en djup suck innan hon och Linus vände sig om igen. Amylia öppnade dörren och sa lugnt till honom

”Jag vill att du går in på ditt rum en stund, Linus. Jag kommer snart och hämtar dig så ska vi gå till skolan sen.”

När han hade gått och stängt dörren till sitt rum bakom sig gjorde Amylia det också, och dem båda systrarna gick för att sätta sig på var sin sida av Dahlias perfekt bäddade säng. Det kändes nödvändigt att kommentera uppståndelsen som lämnat efter sig ett sådant påtagligt allvar i luften.

”Vad tror du han var ute efter denna gång? Pengar? Uppmärksamhet? Eller kanske bara att få plåga mor lite till? Det brukade ju trots allt vara hans favoritsyssla när han bodde här.”

Amylia uppskattade inte riktigt den kyliga undertonen i hennes röst men kunde inte förneka vad hon sa. Han hade lämnat dem för länge sen utan varken en förklaring eller ursäkt. Gubben hade aldrig brytt sig om någon annan så som han alltid brydde sig om sig själv. Så när mors sjukdom förvärrades var hon inte direkt förvånad över att livet hos dem inte längre dög för honom. Han var borta innan någon hann säga *egoist*. Trots den skada han tillförde hade han dock alltid fräckhet nog att försöka nyttja dem på ett eller annat sätt, om det så bara var att låna pengar från de få besparingar de besatt, eller att för sitt tunna samvetes skull, försöka tillgodose sig deras förlåtelse, (oftast genom att försöka lägga skulden för hans flykt hos någon som inte var han).

”Vi säger ingenting till mamma om att han var här idag, okej?”

Dahlia nickade en gång till svar.

”Har du kollat till henne idag förresten, eller vill du att jag ska göra det?”

Dahlias plågade ansiktsuttryck var svar nog och Amylia försäkrade henne om att hon skulle ta hand om mor idag.

Med detta sagt lämnade Amylia rummet och gick ner till bottenvåningen igen. Hon ansträngde sig för att lossads som om det inte ens fanns någon dörr att se till vänster om henne. Morgonens uppståndelser låg nu bakom dem tyckte hon.

Efter att ha gjort i ordning en bricka med litegrann att äta, en smörgås och en rykande kopp te, balanserade hon alltsammans medan hon gick ner för trappan till källaren. Hon tvekade någon minut framför den tjocka källardörren. Det var svårt att veta hur man skulle agera kring mor

vid det här laget. Hon hade alltid varit överdrivet ängslig av sig, men den senaste tiden hade hennes oro eskalerat, hon var inte längre mor så som hon mindes henne.

Med största försiktighet öppnade hon dörren. Där satt hon, vid sitt överfulla skrivbord med nacken böjd över ett av sina många projekt. Mitt bland torn av staplade pappersark, stilla som en staty med undantag för hennes axlar som långsamt steg och sjunk i takt med hennes andetag. Rummet var så tyst, hon kunde svära på att man kunde höra fotsteg över deras huvuden, ända från översta våningen. Med toppen av blyertspennan fundersamt placerad mellan framtänderna och vänster ansiktshalva upplyst av soluppgångens behagliga ljus som strömmade in genom fönstergluggen, såg hon ut att vara mitt uppe i en fängslande dagdröm. Sällan såg mor så fridfull ut. Rummet var stort och såg inte alls ut så som man skulle föreställa sig en källare. Bokhyllor och tavlor med landskapsmotiv dolde mycket av de grå betongväggarna, och ett varmt ljus från ett flertal lampor blandade sig med dagsljuset vilket bedrog till en hemtrevlig känsla. På golvet låg ett Tetris av trasmattor. När mor hade tagit beslutet om att deras improviserade bibliotek var husets tryggaste rum hade de inte orkat bär ner hennes tunga säng för den långa trappan, därför stod istället en mer provisorisk sovplats mitt i rummet.

Amylia hade aldrig riktigt kommit väl överens med mor, men Dahlia hade stått henne nära en gång i tiden. Detta var samma tid som Dahlia, tro det eller ej, kunde förgylla ett rum med sin närvaro, men mor var inte den ända som drogs med i en negativ spiral på grund av obegrundad rädsla. Bävan är ett gift som saknar vaccin, och när det väl satt klorna i en sprider det sig ut i kroppen och smittar av sig till andra. Innan Dahlia hade utsatts för mors ständiga oro hade hon precis som Lukas, inte haft några bekymmer i världen. Amylia hade försökt att resonera med dem, med mor att inte övertyga Dahlia om nonsens, och Dahlia om att deras mor inte visste mer om andra människors hotfulla och dolda agendor än någon annan. Men rädsla, till skillnad från förnuft, behöver ofta starkare argument för att motbevisas och vinner därför oftast över logik.

Amylia mindes den tid då Dahlias inställning brukade få deras hus att kännas mer som ett slott än en ruin och deras humör att stiga bara genom att få se henne le. Därför hade hon svårt, trots att hon viste bättre, att inte beskylla sin mor för hennes tanklösa prat, det hade skadat dem, och Dahlia mest av alla.

Amylia hasade sulorna mot mattan medan hon sakta gick in mot skrivbordet. Trots sin försiktighet och försök till att förvarna henne om sin ankomst, reagerade stackarn som om hon träffats av en blixtnär hon hörde någon bakom sig. Hon spann runt och rev ned en del av sina papper i farten. Det fokus hon hade haft tidigare hade distraherat henne, men när tankevakuumet släppt och oron som tillhörde den verkliga världen fyllde henne igen fick det hennes ögon att vidöppet stirra och hennes händer att darra.

”Jag ville bara höra, mor, om du ville ha någon frukost idag?”

”Åh. nej, nej, nej. Kan inte, säkrare att inte, inte ha idag, nu.”

Mors nervösa pladder gjorde henne mer obekväm än vad hon var villig att erkänna. Det fick henne att känna som om det var någon annan som satt i stolen framför henne, en instabil främling, inte deras mor. Maktlösheten över att behöva se någon tyna bort på det här sättet, att se allt vad som brukade utgöra en person man älskat gå förlorat fyllde henne med övermäktig förargelse och sorg.

Amylia ställde sin bricka på en tom hylla i en av bokhyllorna, lade ena handen på hennes axel och kände hur varenda muskel under hennes handflata blev till sten. Hon bortsåg ifrån moderns reaktion och kysste henne lätt på kinden innan hon gick ut ur rummet igen, med gråt sittandes som en klump i halsgropen.

På eftermiddagen var vädret klart. Solen värmden igen och hade äntligen lyckats förånga kärnen i marken, omvandla snögubbar till allt mindre vattenpölar och synliggöra det som varit dolt under snö. Vintern hade varit näst intill outhärdlig. Husets dåliga isolering och de allt för ofta förekommande breda springorna i golvet innebar att dem hade fått skaka som väskhundar flera månader i ända. Så efter skolan kände ingen för att vara inomhus längre. Syskonen satt i hammocken istället, som var placerad mitt i trädgården, bland rosenknoppar och grå-bruna äppelträd. För ovanlighetens skull tycktes eldupphör råda mellan dem. Alla sysslade med sitt och tycktes acceptera varandras närvaro.

Tre häpna ansikten tittade plötsligt upp mot huset, mor stod på terrassen. Hon hade huvudet sänkt mellan axlarna så att halva ansiktet doldes av en halsduk. Hon stod huttrande med armarna omkring sig medan hon blundade för det starka solljuset. I handen höll hon något i storlek med en tekopp. Mor hade inte vågat gå utanför huset på så väldigt länge, vad i all världen hade lyckats mana denna förändring?

”Mamma!?”

Ropade Linus, glatt överraskad, och fick dem alla att vakna ur sin chock.

Dahlia ställde sig upp och gick mot mor där hon stod, fortfarande blundandes. Väl framme vid henne verkade hon överkommas av oro igen, hon såg på Dahlia med den där obehagligt främlingsfientliga blicken. Dem utbytte några nervösa viskningar och det såg ut som om mor var på väg att vända in i huset igen när dem istället tog ett steg framåt och gick tillsammans, försiktigt och långsamt ner för trappan.

Vad mor hade i sina händer kunde på nära håll uppfattas mer tydligt, en terrakottaröd blomkruka i vilken det såg ut att växa ett mycket litet träd. Dahlia förklarade för Lukas och Amylia att mor skulle önska att dem kunde plantera detta träd någonstans i trädgården. Omständigheterna var minst sagt förunderliga, men lättnaden över att se deras mor så här långt ifrån vad hon annars ansåg vara tryggt vad nog för att de skulle lyda hennes minsta vink.

Vid frukostbordet nästa dag hade Lukas inte hunnit komma än, när det var helg brukade han få sova lite längre. Så Amylia passade på att försöka prata med Dahlia om gårdagen och deras mors förvånande beteende.

”Vädret igår måste ha väckt åtminstone lite liv tillbaka i henne. Jag tror vi bör ta vara på detta, Jag tycker inte vi ska låta oss gå miste om ett sådant markant framsteg.”

Dahlia svarade inte, hon såg över Amylias axel, på den vackra lilla plantan som nu stod planterad bredvid hammocken. När Amylia testade hennes uppmärksamhet genom att vinka lite frustrerat framför hennes ansikte väcktes hon ur sina tankar och började direkt att prata:

"Vet du vad hon sa till mig igår? Där på terrassen menar jag. Hon sa att hon inte vill att grannarna skulle få njuta av att se oss förlora. Hennes val av medel var kanske inte det bästa, att plantera det där trädet, men hon har ju en poäng. Vi bör ta tag i hur huset ser ut, ja är verkligen trött på att se grannarnas ansikten när det går förbi, som om de inte tycker vi är värda deras respekt bara för att vi råkar bo såhär! imorgon är det jag som går till affären för att köpa penslar och färg."

"Kära syster, färg? Vi ska ta tag i huset så småningom, tack vare att jag arbetar på helgerna har vi snart samlat ihop tillräckligt för att laga det mest fördärvade, men fasadens färg är jag rädd, är inte en prioritet. Låt grannarna ha sina åsikter, oss bör det oroa mer, om taket klarar en vinter till eller ej."

Amylia gick till jobbet tidigt den morgonen, allt prat om renovering hade fått henne att känna sig instängd. Dahlia strosade genom huset hela förmiddagen, funderade, hon hade hela tiden mors träd fixerat i tanken. Moderns förståndiga rädsla för hur de uppfattades hade till och med lyckats tränga sig genom hennes röriga psyke. Det sa något om hur viktigt ens intryck på omvärlden faktiskt var, i alla lägen. Hon som förstod detta, var hon bara menad att stå och se på när hälften av vad dem bestod av, den hälft som alla såg, inte höll standard. Nej, mor hade rätt, de borde frukta vad andra tänker om dem, inte bara på grund av någon rädsla, på grund av hälsoskäl. Kanske skulle mor till och med må bättre av att veta att dem betraktades högre av sin omgivning. Att vara omtyckt kändes ju ofta som ett överlevnadsvillkor. Dessutom skulle man ju kunna argumentera för det mer instinktiva hos människan. Är det verkligen så fel att värdera andras åsikter högre än ens egen när vi alla ändå är programmerade för att vilja passa in i flocken. Att vilja känna tillhörighet är knappast något att förakta, det är att följa sin natur. Hon förstod sig verkligen inte på Amylias obstinata inställning till det hela.

Linus satt i köket och ritade någonting med blå och svarta kriter. Med ett nytt hopp pulserande i bröstet informerade hon honom i farten medan hon tog på sig ytterkläderna:

"Linus, jag kommer snart tillbaka, gå ingenstans och gör inget dumt, vi ses snart!"

Och så gick hon ut genom dörren.

Med tunga ben och luddigt huvud släpade sig Amylia hemåt. Solen var fortfarande uppe, på gränsen till att gå ner, men hon kände som om det lika gärna kunde ha varit soluppgång nästa dag. När hon såg vad som hänt glömde hon dock snart alla tankar på trötthet.

Huset var en ljusgul färg, en glad färg ironiskt nog, vilket stod i stor kontrast till den ilska som nu bubblade inom Amylia. Endast framsidan såg ut att ha målats, men totalt lär det ha gått åt en hel del färg med tanke på att hälften såg ut att ligga utspild på marken framför henne.

På farstutaket balanserade Dahlia med händerna fulla av spretiga penslar och hinkar av metall. Även hon var täckt av gult. Hennes självbelåtna min fick Amylias ilska att övergå i förvirrad

besvikelse. Tydligt behövde hon förklara för Dahlia hur absurda alla hennes värderingar hade blivit.

”Finns det något du inte skulle göra för att få avge en beundransvärd yta! Jag hatar hur blind du har blivit för precis allt som är äkta. Som faktiskt är värt att leva för och lägga ens energi på. För att inte tala om andra resurser, jag arbetade hårt för att tjäna pengar så att vi skulle kunna ta hand om husets förmultnande stomme, men du, du penslar hellre sedlarna på väggen! Tror du verkligen att en ny färg på huset kommer att göra oss mer accepterade? Din dumhet kan ha kostat oss vårt hem om väggarna väljer att ge upp inom kort. Vad, hur, tänkte du alls?!”

Allt detta röt hon upp till Dahlia. Så mycket undansparad ilska välde fram och slog som piskor genom luften. Dahlia såg för första gången ut att lyssna. Hennes annars alltid hårda ansikte tycktes spricka upp, ut rann salta tårar. Amylia tänkte dock inte låta Dahlia komma undan sitt farliga misstag bara för att hon slutligen bestämt sig för att visa lite täcken på förstånd. Hon drog dock ned lite på skrikandet när hon fortsatte.

”Jag trodde aldrig jag skulle använda pappa som gott exempel i något sammanhang i hela mitt liv, men som jag ser det så skulle det inte skada om du lade lite mer fokus på dig själv. På oss. Sluta försök styra andras uppfattning av oss, jag är rädd att det är ett omöjligt uppdrag. Vi bör ta hand om det liv som pågår inuti huset, vilken färg den förbannade fasaden har kunde inte spela mindre roll, snälla du, inse vad som är viktigast här.”

Äkta förtvivlan sjöd inom Dahlia och fick hennes bröst att kännas fullkomligt bottenlös. Hon såg inte ut att ta egna beslut, kroppen sjönk ihop, hon satte sig på huk och släppte vad hon hade i händerna samtidigt som benen vek sig helt under henne. Hon skakade av snyftningar och överkroppen kröktes. Tillslut låg hennes ansikte tafatt i gulfläckiga händer. Personen hon var, endast några minuter tidigare hade gott sönder och bitarna som var kvar var dem som inte innehöll rädslosmitta.

Sanningen verkade plötsligt så självklar när hon vågade släppa sina övertygelser och se dem från Amylias perspektiv. Hon kände hur hon aldrig igen skulle behöva någon annans godkännande en hennes eget och syskonens; som var en oupphörlig del av henne. Hon glömde var hon var och varför, endast lättnaden av att äntligen inse att livet inte behövde vara så ytligt och meningslöst var allt som fyllde henne. När hon kände sin systers arm omkring sig och hon öppnade ögonen för första gången på så väldigt länge såg hon upp till henne med en så väldigt genuin beundran och tacksamhet att definitionen av kärlek tycktes lysa från hennes ögon.